

RENAȘTEREA

„Căci noi așteptăm, după
făgăduința Lui, ceruri nouă
și pământ nou, întru care
să locuim dreptatea.

II Petru 3, 13.

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMĂNAL

Abonamentul: parohii cl. I 20.000 Lei parohii cl. III 15.000 Lei
 „ cl. II 18.000 Lei particulari . . . 15.000 Lei

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

REVOLUȚIA LUI HRISTOS

Creștinismul este o revoluție morală cu efecte eterne în lumea practică. Este o credință și o forță permanentă pentru inovare, care idealizând viața dă senz suprapământean ființei noastre pământene.

El s'a născut din voința divină și se dezvoltă vizibil odată cu istoria noastră de oameni.

În aceasta ultimă calitate, în concreșterea lui simultană cu dezvoltarea societății, creștinismul este o cauză a dezvoltării noastre sociale și un principal sprijin pentru înțelegerea istoriei.

Ca principiu el a fost și va rămâne cel mai superior isvor al revoluției morale, fiind o *valoare activă în sine* și un *mod de judecată* obiectivă pentru toate valorile vieții.

Despre aspectul revoluționar al creștinismului voi însemna aici câteva cuvinte.

Între flămânzi și sătui — cele două categorii permanente ale vieții — a fost și va fi veșnică rivalitate. Ea va da naștere la *idei*, la *arme* și la *răsboaie*. Fără a fi pesimiști, această rivalitate face parte integrantă din însăși principiul liberei distribuiri a forței din natură și va fi aspectul permanent al problemei vieții pentru omul simplu și nodul gordian al gânditorului social.

Pe tărâmul practic aceasta rivalitate nu-și are soluție valabilă și toate închipuirile sociale ale utopiștilor vechi sau noi s'au dovedit și se dovedesc tragice utopii.

O rezolvare a problemei distribuției bunurilor din univers după principiul forței și cu mijloacele ei este utopia veacurilor și-a veacului nostru.

A reduce viața la acest deziderat este o ticăloșie și omul de azi nu se va putea nicio dată spăla înaintea istoriei de rușinea și degradarea sensurilor vieții ce și-a făcut singur prin așezarea materialismului ca ideal unic de acțiune.

Pentru a se găsi o soluție, problema trebuie privită *în sensul ei cosmic* și nu în adiacen-

tele ei sentimentale cu imediatul concret.

În zonele superioare, în sferele idealiste — unde nu pătrunde firea cea aprinsă de patimă — acolo valorile tulburei noastre fapuri pământene se potolesc și așezând prundișurile patimilor lasă loc vederii către luminile cerului.

*

Dintru început creștinismul a fost o *stare sufletească*. În el s'a găsit senz idealismului natural al ființei umane, prin împăcarea cerințelor trupesti cu cele sufletești. Împăcarea s'a făcut printr'un proces dublu de idealizare, de simbolizare. Pentru creștinismul primar nici trupul, nici sufletul nu erau idealuri unice concurente sau complementare.

Mântuirea cosmică a tuturor, pentru eternitate, a fost și rămâne idealul permanent al creștinismului.

Mântuirea nu înseamnă nici deposedare de concret nici viațuire în ficțiunea unui ideal ireal.

Cea mai bună dovadă a acestei afirmații este Hristos. El este simbolul mântuirii noastre în cuprinsul legii creștine.

Creștinismul este deci o metodă concretă de mântuire care are teme istoric verificat și al cărui inițiator a *dovedit practic* valabilitatea lui.

În acest codex veșnic se înfrățesc într'o superbă arcuire, forțele pământene aripate de duhul veșniciei noastre căutări spre cer, și printr'o splendidă hiperbolă: pământul adaugă la senzul lui planetar simbolul său de ctitorie divină.

Prin aceasta simbolizare se întemeiază valori permanente din ficțiuni și se dă senz sacrificiului și vrerii noastre către o lume armonică.

Crescut în colibă și în palat, creștinismul nu este al unora sau al altora; el este și rămâne al tuturor. Unii și-au făcut din el un mijloc de combatere alții scut de apărare. Și unii și ceilalți greșesc.

Creștinismul nu se ocupă cu distribuția alimentelor, cu ploile și cu certurile dintre familii sau neamuri. În lătura lui practică legea lui Hristos este *armonizatorul*, catalizatorul acestei diferențe specifice ale vieții.

El combate bogăția fără senz, avariția ca păcat, sprijinind sărăcia nu ca pe o valoare ci ca pe un accident social.

Creștinismul nu este prin aceasta o ficțiune practică. Din contră el dă senz vieții prin aceea că depășind accidentele trecătoare, deschide *perspective egale* pentru toți oamenii către împărăția lui Dumnezeu care n'are diferențe accidentale, către cerul Tatălui, unde domnește duhul armonic al desăvârșirii.

Prin aceste *perspective egale* pentru toți, creștinismul nu are istorie, înțelegând prin istorie o dezvoltare limitată în timp. Creștinii își au fiecare istoria lui, legea Mântuitorului, ca și idealul ce cuprinde este dincolo de timp.

Pentru ca să realizeze acest ideal, care într'un cuvânt se numește *mântuire*, Hristos a pogorit lumește între noi. În lumea cerurilor această pogorire a însemnat o revoluție — o schimbare — dela forma inițială a trinității divine, iar în speța pământenilor efectele acestei revoluții divine s'au manifestat și se manifestă ca o mare și permanentă revoluție.

Plastic, să ne închipuim că într'un imens ocean liniștit cade un mare astru. Efectele acestei căderi se manifestă în valuri cari se izbesc de talazuri și revin mestecându-se cu altele ivite mai târziu într'o monumentală frământare de alb-albastru, dând senz sublim apei, care cu câteva clipe înainte, avea aspectul unui cadavru așezat în sarcofagul țărnișurilor.

S'au cutremurat țăriile și s'a împlinit vremea mântuirii. Acesta este senzul revoluționar a lui Hristos.

Conform legii Lui, mântuirea nu este un dar ci este o biruință. O biruință asupra păcatului, o desfacere din cătușele morții, o emancipare din frica de necunoscut. Dumnezeu Mântuito-

rul ne-a arătat limanurile curate, bunurile mântuitoarei sale împărății veșnice și ne-a desbrăcat de frica de necunoscut, care ne paraliza anemicile aripări către sensurile majore ale vieții.

Ca să dovedească practic, cele spuse, cel mai ideal dascăl și cel mai cinstit erou, Hristos, s'a născut, a trăit, a pățimit, s'a îngropat și a înviat.

S'a îmbrăcat în trup și a învins prin forțele acestuia defecțiunile vieții și înviind, a înviat **ca om**.

Ca un adevărat împărat al mântuirii el nu ne-a dovedit prin aceasta că **El** se poate mântui ci că *noi fiecare ne putem mântui, urmându-L*.

În nicio istorie cunoscută un conducător sau împărat nu a vrut să dovedească supușilor că ei însuși, prin ei, se pot mântui. Împărații au păstrat prin forme licite sau ilicite taina puterii lor, îmbrăcând-o în purpură sau în cabalistice simboluri tainice.

Hristos a *divulgat* pentru veșnicie tuturora calea care îi poate face împărați prin virtute peste spații și timp. Taina puterii împăratului cel veșnic este *credința*, iar metoda de a ajunge la aceasta putere este *legea Lui, legea creștină*.

Iată un revoluționar, care a arătat putere nemărginită să învie pe alții și să se învie pe sine, care n'a supralicitat nici un tron și a biruit toate tronurile, care n'a avut armată și a biruit lumea, care a intrat triumfal pe asin, când ori ce capucehaie sau zaraf avea cai de soi, care a fost răstignit ca să piară și a înviat, înviind permanent în fiecare dintre noi conștiința ființei noastre de fii ai creatorului cu obligații și drepturi ce decurg din o astfel de origine.

Iată pe cel mai mare revoluționar.

Întru aceasta toate se unesc, totul se îngemână. Vorbele devin rime și lucrurile devin complimentare lor însuși-le, gândurile prilej de armonie și viața mijloc de mântuire, de întoarcere către cer.

Aici nu sunt bogați și săraci, mari și mici, slugi sau domni fiindcă cel mai mare trebuie să fie slugă tuturor. *Competința puterii o dă cantitatea virtuții, iar virtuțile se dobândesc prin exercițiul renunțării și prin armonizarea antitezelor.*

S'ar putea spune că această logică are pecetea cercului vicios. Inexact! Nu-i lucru vicios vârtejul care în loc să împrăștie, ridică lutul născut al ființei noastre până la albastru cer și de acolo, dacă are miez îl așează pe temelul zoriilor mai aproape, tot mai aproape de cer.

În acest vârtej mântuitor lumea este cuprinsă de două mii de ani. Unii s'au împrăștiat revenind țărână pe marginea drumului. Alții sălășluiesc în înălțimi.

Țărâna n'a uitat însă că s'ar putea ridica și dincolo de noroi, prin duh, nu prin apă, devenind altceva.

Țărâna de pe islazuri se plânge c'o calcă vitele și, ca iarbă, o pasc dobitoacele. Ba de multe ori găsește — printr'o cinică filosofie biologică — senz existenței sale răsând prostește norilor care-i stau deasupra.

Râsul ei este ultima manifestare a inconștienței. Dar florile ce se nasc dintru ea plâng când văd cerul pierdut. Și norii de mila lor dă rod de ploaie mântuitoare acestor mici ari-pări către cer.

În țărână, în flori și'n cer este toată istoria noastră. Nimeni nu și-a răscumpărat jertfa Mântuitorului decât mântuindu-se. **Părintele GHEDEON**

Amintirea lui Nicolae Iorga

Se împlinesc șase ani dela moartea îngrozitoare a celui mai mare învățat al neamului românesc, profesorul Nicolae Iorga.

Cu greu ne mai amintim de el, deși la temelie României stă sufletul și trupul lui; vremea sbuciumată nu ne dă răgaz să ne oprim o clipă și pentru cinstirea citorilor!

Totuși este mare lipsă de mângâiere și exemplul oamenilor mari pentru a putea suporta durerile și a îndepărta amăgirile clipei.

Să ne amintim, în cuvinte sărace, de Nicolae Iorga.

A fost odată un „arhanghel viforos”, care prin cuvântul lui de foc a răscolit o țară de oameni și prin mintea sa luminată a stăpânit știința vremurilor, aruncând asupra întregului neam o mantie de glorie neperitoare. Ca un apostol a luptat și a pătimit pentru triumful ideilor mari ale omenirii și pentru biruința națiunii noastre. De numele lui sunt legate faptele cele mai mari din trecutul nostru. La marile răscruci el a stat nemișcat, mergând numai pe drumul cel drept, cu oricâte sacrificii. Este de ajuns să amintim războiul de întregire și înfrângerea momentelor de deslănțuirii acestui măcel.

Pentru a fi fara aceasta învinsă și dusă pe drumul pierzării a fost nevoie de suprimarea lui Nicolae Iorga, care a acceptat sacrificiul suprem, dar n'a cedat.

El este primul nostru erou al rezistenței naționale, prin moartea sil-

nică a căruia, România a dovedit lumii că ea nu cedează întunerecului. Doyada a făcut-o în mod magnific la 23 August 1944.

Nicolae Iorga a dovedit că între marea masă a națiunii și între elita intelectuală există o legătură organică, indisolubilă. De aici, din armonioasa imbinare a minții celor aleși și a simțirii instinctive a celor mulți, se naște idealul național pentru care sunt gata să moară fiii unui popor.

„Cu suflete tari se ține lumea și și înaintează” — spune el. Nimic nu se face fără ele și cu ele orice este cu puțință.

Poporul are comoara amintirilor în suflet. Neglijază-l, disprețuește-l, aruncă-l în sărăcie, nu ține seamă de dânsul; vine o vreme când, totuși, la el trebuie să te adresezi, fiindcă ei, la un loc, sunt cei mulți, sunt cei curați, sunt cei tari, cei meniți biruințelor, sunt cei ce sprijină pe umerii lor Statul și poartă înaintea tuturor steagul de luptă. Cred în cei mulți și tăcuți”.

Când, atât de dorita pace se va revărsa peste sufletele chinuite ale omenirii și peste malt încercatul nostru neam, atunci va veni timpul de adevărată glorie al lui Nicolae Iorga, fiind cinstit și așezat în sanctuarul național și în sufletele tinere ale celor ce se pregătesc pentru sarcina grea și plină de răspundere a adevăratei elite românești.

ION BERCIU

PILDE CREȘTINE

DESPRE CREDINȚĂ

Odinioară într'un orașel din Franța s'a întâmplat următoarea faptă ce ne spune mult despre puterea credinței. Un cetățean al unui oraș provincial terminând liceul plecase de acolo în capitala țării pentru studii universitare. Specialitatea ce și-o alesese era farmacia. Având chemare pentru aceasta tânărul termină cu suc-

ces studiile și după un scurt timp ajunse proprietar a unei farmacii. Treburile mergeau așa de bine, încât numele lui se răspândise pretutindeni.

Dar dacă în viața materială și profesională îi mergea, apoi sufletul lui a devenit rece pentru religie. Intrând în mediul studentesc, liber până la

anarhie în privința lucrurilor spirituale, i-s'a spulberat toată religiozitatea din suflet. Au trecut mai mulți ani... Firile argintii au început să acopere capul farmacistului și sătul de bani și glorie, obosit de ani se retrage în orașelul său natal. Locuința sa era aproape de cartierul săracilor și el se hotărî să servească pe acești desmoșteniți ai soartei, cu distribuția gratuită de medicamente celor ce vor avea nevoie.

Iată într'o seară bate cine la ușă: farmacistul deschide și în prag apar doi copilași. La întrebare ce vor, ei răspund că mama lor e pe patul de moarte și-l roagă să le dea ceva medicamente. Farmacistul întrebând de semnele boalei face grabnic medicamentul il toarnă într'o sticlă și-l înmânează copiilor, ce grăbiți au plecat. Nu trecuse decât câteva minute și farmacistului îi vine în cap să verifice borcanele din care a preparat medicamentul. Spre marea lui durere el observă că unul din borcanele utilizate conținea o otravă puternică.

Un cutremur îi cuprinde întreaga lui ființă, parcă vedea cum mama consumase medicamentul și cum se

zbătea în ghlarele morții știindu-se pe sine ucigaș... Deschise grabnic și strigă copii, dar nu-i răspunse nimeni. Locuința femeiei sărace nu o cunoștea. În această desnădejde el pleacă iute în camera răposatei sale mame unde mai lăsase o icoană din sticlă pentru amintirea ei și cuprins de această mare panică sufletească se așează în genunchi în fața icoanei Maicii Domnului. Rugile de carti își mai aducea aminte să strecurau prin șoapte în sufletul lui și câteva lacrimi au brazdat fața lui bătrână... Iată deodată se aude un zgomot și intră doi copilași plângând. Farmacistul tresare și grabnic le iese în întâmpinare. Se apucă de frunte ca să nu-și plardă cumpătul când recunoaște că sunt aceiași copilași. Îi întreabă mai mult cu ochii. Prin lacrimi unul răspunde, noi plecam acasă iute dar lângă poartă ne-am poticnit de o piatră și căzând jos s'a stricat sticluța... Farmacistul plin de bucurie se duce și luând bine seamă dă medicamentele necesare bolnavei. Copiii cu bucurie plecară. Bolnava s'a însănătoșit iar farmacistul a devenit credincios.

Pr. AL. SR.

FERICIT ESTE ACELA...

Fericit este acela, care iubește sfințenia, ca pe o lumină, și care nu și-a spurcat înaintea Domnului trupul său cu faptele cele întunecoase ale vicleanului.

Fericit este acela, care își păzește trupul său ca pe o sfințenie a Mântuitorului, și care nu și-a rușinat sufletul său cu faptele cele străine, — ci a rămas bine plăcut Domnului.

Fericit este acela, care întotdeauna își aduce aminte de Dumnezeu, — pentru că atunci pe pământ, el, ca un înger ceresc, va lucra cele sfinte pentru Domnul, — cu frică și cu dragoste.

Fericit este acela, care întotdeauna este pătruns de o bucurie duhovnicească și care fără cârtire își duce jugul cel bun al Domnului, — pentru că va fi încununat întru mărire.

Fericit este acela, care întotdeauna fuge de orice spurcăciune păcătoasă, — ca să-l primească cu îndrăzneală în casa sa pe Împăratul Slavei, pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Fericit este acela, care rabdă necazurile cu mulțumire, — pentru că un asemenea va fi încununat, ca un mărturisitor al Domnului.

Fericit este acela, pe care nu l-a biruit, ca pe un nebărbătos, patima întristării, — ci s'a înarmat cu răbdarea cea desăvârșită, pentru care toți sfinții au căpătat cununii.

Fericit este acela, care s'a făcut ca o pițică prea frumoasă pentru aproapele său, și nu i-a rănit cugetul lui cu faptele sale cele neîngăduite, — pentru că el va fi binecuvântat de Domnul.

Fericit este acela, care nu-l osândește pe aproapele său, ca un neînțelept, — ci care, ca un om înțelept și duhovnicesc stăruie să scoată bârna din ochiul său.

Fericit este acela, care cu înțelegerea cea duhovnicească privește spre mulțimea cea nenumărată a stelilor, ce strălucesc cu slavă, și spre frumusețea cea cerească —, și dorește ca să-l vadă pe Făcătorul a toate.

Fericiti sunt acei, cari întotdeauna sunt treji și priveghează, — pentru că în ziua judecății ei vor fi apărați de Dumnezeu, și făcându-se fiii ai cămării celei de nuntă, cu bucurie și cu veselie îl vor vedea pe Mirele.

Fericit este acela, care ca un foc este pătruns de dragostea către Domnul — și care și-a nimicit, și a ars în sine orice spurcăciune sufletească.

Fericit este acela, care și-a aflat îndrăzneală în ceasul despărțirii, când sufletul cu frică și cu dureri se desparte de trup — pentru că Ingerii vin ca să ia sufletul, să-l despartă pe el de trup și să-l pue înaintea prestolului a strașnicului județ.

St. EFREM SIRUL

CONFERINȚĂ PREOȚEASCĂ

Preoțimea protopopiatului Lupșa a ținut conferința de toamnă în parohia Vința, la 27 Oct. 1946. Deși vremea era nefavorabilă și drumul anevoios, preoțimea a fost la înăl-

țimea chemării ei, atât prin prezență și ținută, cât și prin conștiințozitatea și grija de a lucra toate „nu ca pentru oameni ci ca pentru Domnul”.

La orele 9 a. m. a început slujba

Utrelei, urmată de sf. Liturghie, servită în sobor prin preoții: P. C. Prot. V. Loga, C. C. P. P. Oct. Stofan, L. Bucur, Cl. Bârjovan, S. Șerbănescu și Gh. Cojocneanu. A predicat C. P. Gh. Cojocneanu, în legătură cu evanghelia zilei, despre: „Credință”.

În continuare s'a slujit „Sfințirea apei” și „Masul de obște”, urmat de parastase, prin preoții: Prot. V. Loga, preoții E. Gan, Al. Rușdea, P. Sabău, I. Lozanovschi, T. Bârsan și I. Voica. A predicat Prot. V. Loga, stăruind pentru menținerea rânduelilor noastre creștinești și românești. Preotul Gh. Cojocneanu a împărțit apoi cărți și broșuri de cu-prins religios-moral, istoric și agricol, aduse dela sediul Oficiului Protopopesc, la care s'au adăugat alte cărți bune, donate de preotul local I. Cutean. C. Pr. I. Cutean a ținut să-și arate bucuria de care s'a învrednicit, împreună cu poporul drept credincios, prin ținerea acestei sărbători a parohiei, în cadru așa de important.

A urmat o masă frățească, dată cu bună inimă de preotul local, la sfârșitul căreia, în ședință intimă, preoții au desbătut diferite probleme de actualitate. În primul rând, latura practică a activității misionare a conferinței, a fost favorabil apreciată. Latura teoretică, insumând traterea de către preoți a subiectului „Organizarea mii în vremile de azi”, a fost desbătută de Pr. I. Bordea, care a făcut recenzie lucrărilor. C. Șa a complectat subiectul de mai sus, de strictă actualitate, cu un istoric al activității samaritene a Bi-

sericii, arătând părți bune ale fiecei lucrări. Au fost declarate mai reușite lucrările preoților Gh. Cojocneanu, I. Ioaniciu și V. Turlicu.

Luându-se în discuție tema tratată, au adus prețioase contribuții preoții Oct. Stofan, I. Voica, Cl. Bârjovan, I. Bordea, Sinsp. I. Pratia ș. a.

Conferința și-a însușit părerea că încreștinarea societății e singura organizare temeinică a mii, Biserica îndreptând mereu privirea ceștinului spre alinarea suferinței trupesti și sufletești a semenului. Biserica va inspira, iniția și sprijini organizarea mii în forme și activități pe măsura nevoilor și vremurilor, colaborând cu toți aceia care sunt conduși de aceeași dragoste față de aproapele.

Din discuții asupra altor chestiuni, la propunerea făcută de Pr. I. Bordea, preoțimea tractului Lupșa a luat inițiativa de a ridica în comuna Vința o troiță în amintirea luptătorului pentru libertate Crișan, chiar pe locul unde a fost prins, cinstindu-se astfel memoria eroilor-mucenici dela 1784. Comitetul de inițiativă s'a format, având ca președinte pe P. C. Prot. V. Loga, urmând să se treacă la acțiune. Sunt de amintit cu laudă, danii făcute în scopul amintit, de Pr. I. Cutean, 100.000 Lei, Pr. Oct. Stofan 50.000 Lei și Sinsp. I. Pratia 50.000 Lei.

La sfârșit Prot. V. Loga a făcut preoțimii diferite comunicări și a dat îndrumări în legătură cu unele chestiuni ridicate. Astfel conferința de toamnă a luat sfârșit într'o atmosferă de încredere și de bune nădejdi pentru viitor. G. C.

Sporirea misionarismului ortodox

În timpul războiului, care a ținut încordată atenția popoarelor vreme de șase ani, pentru a se putea întrezări izbânda finală, sfânta noastră Biserică creștină a stat tot timpul în umbra luptelor sângeroase, rugându-se pentru harul divin și pacea popoarelor. Timpul acesta cu drept cuvânt se poate numi perioada ingenuității Bisericii creștine, față de problemele politice și naționale, cari erau puse pe primul plan. Războiul al doilea mondial a zdruncinat mult conștiința senină de odinioară a popoarelor creștine și credința într'o eclipsă zguduitoare; iar moralul desechilibrat până la ruină provoacă un haos fulgerător, predominând întreaga suflare omenască.

Sfârșitul războiului nu a calmat cătuși de puțin sufletul vulnerat al popoarelor, ci face să-și continue și pe mai departe setea de răzbunare și de agitație fără margini, între aceste două tabere pe cari le crează: învingătorii și învinșii.

În acest interval de timp conștiința religiozității noastre stagnează și încep a da năvală pescuitorii în ape tulburi: sectarii, cari prin învățăturile lor diabolice, copleșesc cu lepăra scepticismului și chiar cu ateismului sufletele dreptcredincioșilor creștini. Astfel omul devine însuși vrășmașul lui.

În primele opt veacuri, începând cu arianismul și până la iconoclaști, Biserica creștină a luptat neîntrerupt cu ereziile și aceasta luptă spirituală s'a sfârșit abea cu încheierea ultimului capitol din istoria dogmelor Bisericii creștine. Rotundindu-se definitiv învățătura Bisericii, influența eresurilor a căzut dela sine, deoarece nu avusese ce ataca sau nega. Totuși la unele intervale de timp și în unele epoci apare cu furie, despre ce ne încredințează chiar și ap. Pavel în ep. către Cort. cap. 11 v. 19: „căci trebuie să fie între voi eresuri, ca să iasă la lumină cei lămurii”. Aceasta boală a sufletului omenesc a trezit dorul după adevăr și cre-

dință, dând naștere „setei după auzirea cuvântului lui Dumnezeu”. (Amos 8, 11). Cine erau chemați pentru a potoli aceasta sete a sufletului și a croi calea mântuirii, decât numai slujitorii altarelor, cari sunt preoții. Iată necesitatea misionarismului să impune dela sine.

Pantru înnoirea și înălțarea sufletească a poporului de după războiul mondial, preoții Bisericii strămoșești începuseră numai decât misiunea lor pentru îndepărtarea relelor, „dar metodele potrivite pentru vremurile de azi, spre satisfacerea trebuințelor sufletești, nu numai sentimentale ci și intelectuale, au lipsit cu desăvârșire”. (Lupas: Ist. Bis. ort. rom. p. 125).

Vremurile noi reclamă puteri noi și suflet înouit, pentru a duce la izbăvire un popor ales și încheat într'o singură țară, mare și puternică. Metodelor noastre cel nou, potrivit vremurilor de azi, va fi: *Cuvântul lui Dumnezeu*, predicat răspicat și tare, care va fi ca sabia cu

două tășuri, străbătând până la despicătura între carne și os; iar sensul luptei noastre va fi: „intensificarea misionarismului ortodox” pe toate meleagurile redobândite a țării noastre românești, pentru unitatea și înălțarea sufletească a neamului nostru dreptcredincios, deoarece ne doare să mai vedem trupul Bisericii lui Iisus Hristos sfâșiat în două și în mai multe bucăți între fiii neamului românesc.

Istoria Bisericii Universale ne este martoră că Biserica Răsăriteană, care zace pe temelia rânduielii democratice, a aprins în primul rând făclia misionarismului ortodox și a străbătut cu ea dealungul veacurilor până în ziua de astăzi, cu deviza pe care a întrezărit-o mai curând Apostolul Pavel: *Un Dumnezeu, o credință și un botez*; iar Iisus, Fiul lui Dumnezeu ni l-a spus în auzul conștiinții noastre mai răspicat și mai concis: O turmă și un păstor!

Preot V. ȘEULEANU

Îndreptar Tipiconal

(Dela 1—31 Decembrie 1946)

Dumineca XXV-a după Rusalii.
(1 Decembrie 1946).

Rânduelile liturgice după cele obișnuite în Perioada Octoistului, fiind la rând glasul al VIII-lea.

Sfântul Ierarh Nicolae

(Vineri, 6 Decembrie 1946).

Sărbătoare bisericască cu ținere, luându-se întreaga rânduială liturgică din Mineu, cu catavile Crăciunului.

Dumineca XXVI-a după Rusalii.
(8 Decembrie 1946).

Rânduelile liturgice obișnuite, la rând fiind glasul I-stu.

Dumineca XXVII-a după Rusalii.
(15 Decembrie 1946).

În această Duminecă a doua înainte Crăciunului, se urmează rânduelile liturgice a Sfinților Strămoși, aflătoare în Meniu la 11 Decembrie, împreunându-se stihirile învierii din Octoist cu cele ale Strămoșilor precum ne arată Mineu, iar la sf. Liturghie se citește evanghelia Duminecii a XXVIII-a dela Luca: „Zis-a Domnul pilda aceasta...”

Dumineca XXVIII-a după Rusalii.
(22 Decembrie 1946).

Această Duminecă înainte de Nașterea Domnului, fiind a Sfinților Părinți, la rânduelile liturgice, combinăm stihirile învierii din Octoist cu ale înainteserbării și Sfinților Părinți din Mineu din ziua a 18-a precum ne arată Mineu.

Sărbarea Praznicului Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos având o durată de 12 zile, anume dela 20 Decembrie, ziua începutului sa înainte sărbării Praznicului și până la 31 Decembrie (Marția) ziua înche-

ferii (odovaniei) sărbării Praznicului, se va ține seamă de prescripțiile tipiconale, potrivit modului deosebit al zilelor acestei durate a sărbării, după cum ne indică Mineu.

În intervalul acestor 12 zile și în continuare până la ziua de 14 Ianuarie, data ieșirii sau încheierii (odovaniei) Praznicului Botezului (Arătării) Domnului, nu se cântă stihirile din Octoist, decât în Dumineci, când se face slujba învierii cu a Mineului.

Marți în 24 Decembrie 1946.

Ajunul Nașterii Domnului.

Se face rânduală ceasurilor și sf. Liturghie a lui Vasile cel Mare.

Miercuri în 25 Decembrie 1946.

Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Toate rânduelile liturgice din această zi ca și cele din a II-a și a III-a zi (Joi și Vineri) de Crăciun se urmează după îndrumările Mineului cântându-se Canonul Nașterii cu condacul: „Fecioara astăzi pe cel mai pre sus de ființă naște...” (pe podoba melodioasă - facerea lui Roman cântărețul) de după peasna a VI-a; cu Pripelele și Irmosul la peasna a IX-a.

La sf. Liturghie cântăm antifonele din Mineu, apoi: „Câți în Hristos v'ați botezat...” în loc de Sfințe Dumnezeule și Irmosul: „Mărește suflete...” în loc de „Cuvine-se cu adevărat...”

Dumineca cea după Nașterea Domnului, a XXIX-a după Rusalii.

(29 Decembrie 1946).

Rânduelile liturgice prin combinarea stihirilor învierii din Octoist cu cele ale Sfinților și ale Praznicului, după indicațiile Mineului.

Prof. Dr. V. PETRAȘCU

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 7326/1946.

CIRCULARĂ

Către Onorații membrii ai Adunării protopopești electorale a protopopiatului Reghin.

În temeiul delegației primite din ședința Consiliului Eparhial din 27 Noembrie 1946, pentru săvârșirea actului alegerii de protopop al tractului Reghin, în conformitate cu dispozițiile § 14, 15 și 16 din Regulamentul pentru procedura la alegerea de protopop, prin aceasta

CONVOC:

1. Consiliul protopopesic al tractului Reghin în ședință de candidare, pe ziua de 9 Ianuarie 1947, ora 9¹/₂ a. m., în cancelaria Oficiului protopopesic din Reghin.

2. Adunarea protopopesică electorală a tractului Reghin pe aceeași zi la ora 11 a. m. în biserica ortodoxă din Reghin.

Înainte de actul alegerii se va sluji la ora 10 a. m. Sf. Liturghie, împreună cu chemarea Sf. Duh în biserica ortodoxă română din Reghin, la care sunt invitați să participe toți membrii adunării protopopești.

Cluj, la 10 Decembrie 1946.

Comisar: *Dr. VASILE SAVA, vicar episcopesc.*

Nr. 7716/1946.

Comunicat

Se face cunoscut tuturor Cucernicilor Preoți din cuprinsul Eparhiei noastre că terminând

Calendarul Creștinului de lege răsăriteană pe 1947

Î-am expediat pe acesta, conform cererilor NUMAI la sediile Oficiilor Protopopești. Cucernicii preoți vor lua contact imediat cu Cucernicii Protopopi de unde vor ridica numărul de calendare trebuitoare în parohie, știut fiind că am expediat tuturor protopopiatelor un număr suplimentar, peste cele cerute, pentru eventualele noi cereri. — La sediile Oficiilor Protopopești se găsesc instrucțiuni detaliate despre cum se va face colportajul și rabatul de fiecare exemplar vândut (1500 Lei de bucată).

Desfacerea calendarului cade în sarcina și în destoinicia C. V. și nu ne îndoim despre buna lui distribuție fiind o carte folositoare și bună pentru toți.

Cluj, la 11 Decembrie 1946.

P. Episcop: *Dr. V. SAVA, vicar* Secretar: *V. BOGDAN*

Nr. 7532/1946.

Comunicat

Ministerul Finanțelor, Direcțiunea Detoriei Publice, prin adresa nr. 10054/1946, înregistrată la Ministerul Cultelor la nr. 57297/1946, ne trimite comunicatul pe care vi-l transmitem mai jos:

„Se aduce la cunoștință tuturor detentorilor de chitanțe, titluri provizorii ale Imprumuturilor Apărarea Națională 4% 1944 și Refacerea Națională 5% 1945, să le depună cât mai grabnic la presesimbare în titluri definitive, la orice din Administrațiile Financiare din țară. — În caz contrariu, Mi-

nisterul de Finanțe va consemna titlurile corespunzătoare chitanțelor neprezentate, la ridicarea cărora titularul va plăti taxele de consemnare.”

Nr. 58/1946.

CONCURS

Pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc în parohia Cluj III. „Sf. Nicolae” se publică concurs cu termen de 30 zile de la data primei publicări.

Venitele împreună cu acest post sunt:

1. Salar de la Stat.
2. Sesiune cantorală de 7 jughere fânaț primit din reforma agrară în hotarul orașului Cluj (Valea Chintăului).
3. Venite ocazionale de la biserică și parohie.

Candidații își vor înainta în termen cererile însoțite cu actele necesare la Oficiul parohial Cluj III. „Sf. Nicolae” și cu încuviințarea prealabilă, se vor prezenta la biserică pentru a fi cunoscuți de creștințioși.

Consiliul parohial va face apoi propunere Veneratului Consiliu Eparhial pentru numirea celui mai responsabil.

În înțelegere cu Consiliul parohial.
V. Moga Pr. Simeon Curea
secretar. paroh.

Nr. 7593/1946. Aprobata.

Din ședința Consiliului Eparhial de la 4 Decembrie 1946.

P. Episcop: secretar:
Dr. V. Sava *V. Bogdan*

CONCURS

Pentru întregirea de cantor din Rîșca-de-Jos, protopopiatul Huedin se publică concurs cu termen de 30 zile de la prima publicare în „Renășterea”.

Venitele împreună cu acest post sunt:

1. Folosință a 3 jug. pășune.
2. Venitele stolare îndătinat.
3. Câte 5 cupe de grâu sau cucuruz (sau 1 cartofi) de la fiecare cap de familie.

Rîșca-de-Jos, la 20 Oct. 1946.
Preot Ioan Romanet

No. 7368/1946. Aprobata.

Din ședința Consil. eparhial de la 4 Dec. 1946.

P. Episcop: secretar:
Dr. V. Sava *V. Bogdan*

Nr. 7610/1946.

ANUNȚ

În ziua de 14 Dec. 1946, ora 10 dimineața, în biroul protopopesic ort. rom. din Turda se vinde prin licitație publică imobilul din Turda, Str. Eminescu Nr. 17.

Cei ce doresc să ia parte la licitație vor depune vadiul de 10% din prețul de strigare.

Prețul întreg al imobilului se va plăti în 48 ore de la data comunicării aprobării licitației, de către Consiliul Eparhial - Cluj.

Întocmirea actelor de vânzare-cumpărare precum și toate taxele în legătură cu transcrierea, privesc pe cumpărător.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial de la 4 Dec. 1946.

P. Episcop: Secretar:
Dr. V. Sava *V. Bogdan*

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj

A APĂRUT:

CALENDARUL CREȘTINULUI

de lege răsăriteană
pe 1947

Cucernicii preoți și dreptcredincioșii creștini și-l pot procura numai de la Oficiile Protopopești unde s'au expediat stocurile necesare.

Prețul unui calendar:

fără șematism este de Lei 12.500.—

cu șematism este de Lei 18.500.—

Calendarul nostru se prezintă într-o frumoasă înfățișare grafică cuprinzând articole și studii pentru mintea și inima tuturor credincioșilor rumâni semnate de P. S. S. Nicolae Colan Episcopul Clujului, P. C. S. Dr. Vasile Sava, Vicarul Sfintei Episcopii, Dr. L. G. Munteanu, Rectorul Acad. teologice, Consilierii Emil Nicolescu, Aug. Faur, Prot. Fl. Mureșanu, Prof. Dr. I. Zăgreanu, V. Vlad, Ion Bunea, Teodor Ciceu, Vilă Cricoveanu, George Drumur, Emil Zăgreanu, Zorica Lațcu, V. Copilu Chiatră, A. Bogaci, Părintele Ghedeon, etc.